

Capitolul 1

Bărbatul este înalt, are părul negru și ciufulit și, când Lauren se întoarce acasă târziu de la petrecerea burlăcițelor organizată în onoarea Elenei, îl găsește în capul scărilor.

Strigă și face un pas înapoi.

— Ce nai... începe, după care încearcă din nou. Cine ești?

Bărbatul oftează.

— A fost o noapte distractivă?

Scările acoperite cu mochetă duc spre bărbat și spre holul slab luminat. Sigur a nimerit apartamentul corect, nu? N-are cum altfel: cheia a mers. E beată, dar nu într-atât încât să intre prin efracție din greșeală. Mai face un pas în spate și încearcă să găsească întrerupătorul, fără să-și ia ochii de la străin.

Îl găsește. În lumina orbitoare, totul pare la locul lui: orientarea scărilor, vopseaua crem de pe pereți, chiar și întrerupătorul, care a mers puțin mai greu. Totul, mai puțin el.

— Lauren, zice bărbatul. Haide, intră. Intră și îți fac un ceai.

Îi știe numele. Oare e — nu, au trecut câteva luni de când a venit cu tipul ăla acasă, și oricum era blond și avea barbă, sigur nu e el. O fi un hoț? Dar cum ar putea un hoț să-i știe numele?

— Dacă pleci, îi spune, n-o să depun plângere.

Sigur o să depună plângere. Pune mâna pe clanță și încearcă să apese, ceea ce se dovedește destul de complicat, dar nu vrea să-și mute privirea, nu acum când — o, Doamne, a început să coboare treptele. Lauren se retrage din apartament, pe hol și pășește atentă până ajunge la ușa de la intrare — o deschide și simte aerul cald de vară în spatele ei. Iese în picăturile răzlețe de ploaie — dar nu se îndepărtează atât de mult încât să-l scape din ochi.

Bărbatul traversează holul, după care apare în prag, cu silueta conturându-i-se în lumina ce răzbate din casă.

— Lauren, ce faci?

— Chem poliția, zice și începe să-și caute telefonul în geantă, sperând că mai are baterie.

În buzunarul în care ar fi trebuit să fie telefonul găsește un cactus micuț într-un ghiveci pictat la atelierul de azi. Telefonul e îngropat și mai adânc. În cele din urmă se aprinde ecranul. Lauren apucă telefonul și îl scoate.

Dar, când face asta, vede poza de pe ecran.

E o poză cu ea, pe o plajă, în brațele bărbatului din prag.

Mai are 2% baterie și se apropie de 1%. Și fața lui! Nu e nicio urmă de îndoială. Lângă a ei.

Ia repede cactusul și îl ridică, gata să-l arunce spre bărbat.

— Rămâi pe loc.

— OK. OK, rămân pe loc.

A făcut deja câțiva pași afară, desculț. Se uită din nou la fața lui care strălucește pe ecran, apoi la fața lui în întunericul nopții. Poartă un tricou gri și pantaloni de flanel, în carouri. De fapt nu-s pantaloni, realizează, ci pijamale.

— Bine, zice Lauren, vino mai aproape.

Bărbatul o ascultă, oftând și pășind desculț pe asfalt.

Acum are suficient loc să alerge pe lângă el, spre ușa de la intrare; pe lângă perdelele trase de la apartamentul de jos.

— Stai pe loc, îi ordonă și, fără să-și ia privirea de la el, începe să înainteze.

Bărbatul se întoarce și o privește. Lauren ajunge la ușa de la intrare, pășește înăuntru, pe gresia din hol, și aruncă o privire ca să verifice: da, ușa închisă duce spre apartamentul lui Toby și al lui Maryam, iar ușa deschisă duce spre apartamentul ei; scările îi sunt cunoscute, e casa bună.

— Lauren, zice bărbatul.

Ea se întoarce și țipă și bărbatul se oprește. I-a spus să rămână pe loc și s-a mișcat! Lauren îi trântește ușa în nas, după care aleargă pe scări și intră în apartamentul ei, trântește și ușa aceasta și o încuie.

— Lauren, repetă bărbatul de afară.

Ea pune din nou mâna pe telefon, gata să sune la poliție, însă telefonul se luminează — și Lauren vede din nou fața bărbatului —, apoi se stinge. A rămas fără baterie.

Rahat!

— Lauren, aude ea, de data asta odată cu zăngănitul ușii de la intrare. Ce naiba?

Aleargă pe scări, intră în bucătărie și își ia repede încălțărilor. O să sune pe cineva, poate chiar pe Toby, care locuiește dedesubt. Dar îi aude pașii și știe că bărbatul urcă — cumva a intrat în apartament. Este *în apartament*.

Se întoarce și se duce în pragul ușii de la bucătărie.

— Ieși naibii afară! strigă, cu cactusul încă în mână.

E pregătită. Dacă se apropie și mai mult, o să-l arunce.

— Calmează-te, spune bărbatul când ajunge în capul scărilor. Îți aduc niște apă.

Mai face un pas spre ea, așa că Lauren chiar aruncă cactusul spre el, dar nu-l nimerește; planta se lovește de perete și cade pe scări, *buf, buf, buf-buf-buf*, accelerând pe trepte în liniștea nopții, după care se oprește în cele din urmă în dreptul ușii de la intrare.

— Ce naiba ai pățit? întrebă bărbatul, cu cheile în mână.

Așa a intrat: i-a furat cheile de rezervă. Logic. Poate i-a intrat în calculator și i-a schimbat poza de pe telefon de la distanță. Se poate să faci asta?

— Haide, Lauren! Stai jos. Te rog.

Bărbatul stinge lumina de pe scări și o aprinde pe cea din hol, holul mare care duce spre toate camerele, holul mare, cu pereți gri, prin care trece de zeci de ori în fiecare zi.

Care acum are pereții albaștri.

Și un covor. Niciodată n-a avut covor. De ce e un covor pe jos?

N-are timp să se uite: bărbatul se îndreaptă spre ea. Lauren face un pas înapoi pe covor, pe care-l simte moale și gros chiar și prin pantofi, spre ușa de la sufragerie. E fix deasupra dormitorului lui Toby și al lui Maryam. Dacă țipă, se gândește Lauren, ei o s-o audă. Dar, chiar și în întuneric, ceva nu pare în regulă în cameră.

Caută întrerupătorul.

Click.

Lumina se așterne pe și mai multe obiecte ciudate. Canapeaua e de un maro-închis și sigur când ea a plecat de dimineață era verde. Ceasul de pe perete are cifre romane, în loc de numere normale și se pare că cifrele romane sunt mult mai greu de citit, II, VII, XI. Trebuie să mijească ochii ca să nu le mai vadă în ceață. Vaza ei veche de pe raft e plină cu lalele, linogravura cu o bufniță stilizată a dispărut. E ceva în neregulă cu cărțile sau poate nu sunt puse unde trebuie, perdelele au fost înlocuite cu obloane. Majoritatea fotografiilor sunt în neregulă și una dintre ele — una dintre ele e *foarte* în neregulă. E de la o nuntă — și Lauren se apropie atât de mult, încât aproape atinge sticla cu nasul — *e ea*. Și bărbatul.

Bărbatul care a intrat în sufragerie.

Soțul.

Se întoarce și vede că el îi întinde un pahar mare cu apă. După o clipă îl ia și observă, pentru prima dată, un inel pe degetul ei.

Mută paharul în mâna dreaptă și își întinde degetele de la mâna stângă în față, întoarce palma în sus, dar inelul e tot acolo și atunci când strânge pumnul și îl atinge cu vârful degetului mare. Aha.

— Haide, o îndeamnă soțul. Stai jos. Bea puțină apă.

Se așază. Canapeaua are aceeași formă, în ciuda culorii diferite. Și denivelarea e la locul ei.

Se așază și soțul pe un fotoliu și la început nu-și dă seama dacă poartă și el verighetă, dar, când se apleacă înainte, o vede: strălucește pe degetul lui. Bărbatul o privește. Și ea se uită la el.

Se gândește că e foarte beată, așa că poate îi scapă ceva evident. Dar un bărbat pe care nu l-a mai văzut niciodată i-a dat un pahar cu ceva în el și faptul că s-ar putea să fie căsătorită cu acest bărbat ar trebui s-o facă și mai sceptică.

— O să... o s-o beau imediat, zice atent, răspicat, pronunțând clar fiecare silabă (deși chiar par să fie mai multe decât de obicei).

— OK.

Dacă e normal să se afle aici, de ce nu e în pat?

— De ce nu ești în pat?

Bărbatul oftează.

— Eram în pat. Dar nu ai intrat chiar în liniște.

— Nu știam că ești aici!

— Poftim? Uite, bea apa și dezbracă-te și te băgăm în pat. Ai nevoie de ajutor cu fermoarul?

— Nu! răspunde ea repede și apucă o pernă, pe care o pune în dreptul pieptului.

Rahat! Nu l-a mai văzut niciodată. Doar n-o să se dezbrace în fața lui.

— OK, OK, nu te... șșș, OK, bea apa.

Are fața obosită. Obrajii rotunzi sunt puțin îmbujorați.

— Bine? o întreabă.

— Bine, îi răspunde. O să dorm aici, adaugă după un moment. Ca să... ca să nu te mai deranjez. Poți să pleci.

— Vrei să dormi în camera de oaspeți? Pot să-ți fac patul...

— Nu. Nu. E bine aici.

— OK, zice el din nou. O să-ți aduc pijamaua. Și o pătură.

Lauren se ridică, încă atentă, și, până se întoarce bărbatul, rămâne în picioare. E pijamaua ei, una veche pe

care a cumpărat-o de la un Sainsbury's mare, cu Moomins pe ea, dar pătura e un alt lucru nou: pătrate bleumarin și bleu, aranjate ca niște petice, dar sunt doar imprimate. Nu-i place.

— Știi, îi spune el, dar gândește-te așa: dacă vomțiți pe ea, în sfârșit o să ai o scuză s-o aruncăm.

N-are niciun sens, *în sfârșit*, dar totul e intens și confuz și nu vrea să se certe. În cameră se aude un bâzâit încet.

— OK, răspunde ea.

Par să spună „OK“ cu rîndul sau să ofteze ori să aștepte, dar probabil asta se întâmplă în orice căsnicie; e prima dată când face asta.

Soțul aprinde o veioză și stinge lustra.

— Ești bine? o întreabă. Vrei niște pâine prăjită?

— Am mâncat cartofi prăjiți.

Încă le simte gustul.

— Și pui.

E vegetariană, dar nu și când e beată.

— OK, mai zice bărbatul o dată. Bea-ți apa, adaugă înainte să închidă ușa.

Îl aude în bucătărie, apoi în dormitor, după care se așterne liniștea.

Așa deci.

Se duce în dreptul ușii și ascultă câteva clipe. Liniște pe hol și liniște în tot apartamentul. Își pune pijamaua, pas cu pas, ca și cum ar fi într-un vestiar de la școală: mai întâi pantalonii peste chiloți, apoi își scoate rochia peste cap, după care își pune bluza de pijama peste sutien, apoi își deschide sutienul, își scoate brațele pe rând și în cele din urmă îl trage, triumfătoare, pe mânecă. Tocmai atunci își pierde echilibrul și cade pe canapea — se aude o bufnitură când telefonul îi alunecă de pe perne pe jos.

Îngheață și așteaptă să vadă dacă soțul se va întoarce. Nimic.

I se pare că aude un scârțâit. Un camion sau un autobuz afară, pe stradă.

Măcar acum stă jos.

Apoi huruitul unei alte mașini. Poate un tren, mai departe, deși e cam târziu pentru asta. Poate doar și-a imaginat, așa cum poate doar și-a imaginat și soțul.

Dacă nu și l-a imaginat înseamnă că e un străin în casa ei. Se ridică cu greu și încearcă să-și mențină echilibrul. Pășește ușor spre masa din colț, ia un scaun și îl duce — încet-încet — în dreptul ușii. N-a mai făcut asta până acum, dar a văzut-o în atât de multe filme — proptești scaunul de ușă ca s-o blocheze, nu? Îl așază și îl aranjează, cu spătarul sub clanță. După câteva încercări, reușește în sfârșit să-l fixeze, apoi se uită la ușa închisă și se așază pe canapea, unde vrea să se gândească la ce să facă mai departe. În câteva clipe, adoarme.

Capitolul 2

Când se trezește, își dă seama că e mai puțin beată, dar se simte mult, mult, mult mai rău.

Camera e inundată de lumina caldă care se strecoară printre obloane și vopsește totul în galben.

Se ridică. În mare parte, se descurcă. Privește în jur. Scaunul pe care l-a folosit azi-noapte ca să se baricadeze e tot lângă ușă, dar nu o blochează, ci e pur și simplu căzut pe o parte. Ușa e pe jumătate deschisă și din apartament răsună tot felul de sunete: pași, zăngănit de tacâmuri.

Soțul.

Nu e în cea mai bună formă, dar își ia telefonul descărcat, îndreaptă scaunul căzut și se uită afară. Sunetele vin din bucătărie.

Pășește tiptil pe hol, ajunge la baie și încuie ușa după ea. Nu știe dacă ar fi mai bine să-și golească vezica sau să vomite; alege a doua variantă și se apleacă deasupra vasului de toaletă, începe să tușească și în cele din urmă dă la boboci.

Durerea de cap îi trece imediat, greața scade și în locul lor se instalează o claritate minunată, care va dura cel mult 20 de minute, până când corpul ei își va da seama

că mai sunt tot felul de alte probleme de rezolvat. Când ajunge la chiuvetă, își clătește gura cu apă, o scuipă, apoi soarbe iar, dar de data asta înghite. Își dorește foarte mult să se spele pe dinți, dar pe marginea chiuvetei stau două periuțe necunoscute, una galbenă și una gri. N-are de ales, o să se spele cu degetul.

N-a mai băut atât de ceva vreme.

— Lauren? strigă soțul din spatele ușii, foarte aproape.

— ... Da. Ies într-un minut.

— Vezi că pregătesc micul-dejun.

Se uită fix la ușă, așteaptă ca el să plece, apoi se spală pe față îndepărtând ultimele urme de sclipici și de mascara de aseară. Își dă jos pijamaua, se șterge cu un prosop: pe față, pe umeri, sub sâni, la subsuori. O să facă duș după ce o să-și dea seama care e faza cu soțul.

Hainele ei din seara trecută sunt în coșul de rufe. Probabil că el a venit în sufragerie când ea dormea și le-a luat de acolo. Rochia se poate spăla doar la curățătorie și n-are ce căuta în coș, dar dedesubt găsește sutienul de aseară și un tricou bărbătesc, boxeri, un pulover gri pe care-l recunoaște ca fiind al ei și o pereche de colanți pe care nu-i știe. Își pune sutienul, puloverul, apoi își schimbă pantalonii de pijama cu colanții și se uită în oglindă.

Corector? Mascara? Nu. Nu merge la o întâlnire: încercă să-și dea seama ce caută bărbatul ăsta în casa ei. E curată sau cât de cât curată și asta e de ajuns.

Descuie ușa.

Soțul (cardigan, pantaloni) e în bucătărie, unde pereții nu sunt vopsiți în galbenul pe care și-l amintește, ci în aceeași nuanță de albastru de pe hol. Prăjitorul ei

de pâine (neschimbat), un espresso (nou), o măsuță cu două taburete înghesuite la perete (noi). Ceva se prăjește pe aragaz.

— Ia uite-o că trăiește, zice soțul când Lauren intră în bucătărie. Poftim, adaugă și îi întinde o cană cu cafea, după care se întoarce spre espresso și mai face una. Baconul e aproape gata.

— Sunt vegetariană, spune ea fără prea mare convingere.

— În tranșee nu există atei, răspunde soțul.

Lauren vede un încărcător într-o priză din perete, cu firul atârând încolăcit pe măsuță. Se așază pe taburetul mai îndepărtat și își pune telefonul la încărcat. Soțul construiește un sendviș și îl pune în fața ei, pe masă.

Dacă ar fi un criminal, ar fi omorât-o deja azi-noapte — n-ar avea niciun sens să aștepte să se facă dimineață ca s-o otrăvească cu un sendviș cu bacon. Și când ia o înghițitură constată că sendvișul e bun, foarte bun: crocant, sărat, plin de unt, pâinea e proaspătă și se simte gustul delicios de sos. Începuse să evite porcul dinainte să devină vegetariană; porcii sunt la fel de deștepți ca un copil de trei ani, așa a auzit undeva, în aceeași zi în care s-a dus la aniversarea nepotului ei, Caleb, care împlinea chiar trei ani. De atunci n-a mai mâncat porc. Dar, dacă ar arunca sendvișul acum, n-ar salva niciun porc. La a patra sau a cincea gură, deja se simte puțin mai bine.

— Și ia spune, i se adresează soțul, care stă pe celălalt taburet, cu un alt sendviș în față. Te-ai distrat ieri?

Chiar s-a distrat ieri. Își aduce aminte cum a vopsit ghiveciul în atelierul ăla mic, cum au băut până s-au uscat ghivecele, apoi cina copioasă, karaoke, barul, dansul, și mai multe băuturi, cartofii prăjiți plini de ulei și de